

במישקלה. רק כמה אנשים ליוו את דוב. וההלוויה נערכה בגשם שוטף. משמאל: העוזרת, שרה, מיטפחת לראשה ומעיל, שהתחננה שמישהו יגש ויגיד קדיש.

הלוויה בגשם

מימין נראית פרדריקה כשהיא מלווה את דוב. היא הורידה בחודשים האחרונים עשרה קילו

שייקה אף פעם לא קיבל 'לא' כתשובה. דוב התבייש שהחברים יראו אותו במצבו, אבל שייקה היה פשוט בא. הוא אהב אותו מאוד.

מפרטוז לנישואין

חשבנו שהטראומה של סרטן הגרון נגמרה ושדוב התאושש וחזר לעצמו. אבל לפני חצי שנה התחיל להרגיש רע מאוד.

הלכנו לכריקות למנתח שלו באי-כילוב, ר"ר סמואל. דוב התלונן על קשיינשימה, הרופאים ערכו לו המשיך להתלונן ולסכול, ואחרי כדיות נוספות התגלה שהוא לקה בסרטן כבד. ריאותיו, ללא שום קשר עם סרטן הגרון.

אחרי התייעצות עם הרופאים הוחלט שהוא יעבור טיפול כימותראפי. הודיעו לו שהוא עומד לאבד את שערות ראשו. דוב היה המום. היה מאוד חשוב לו איך הוא נראה, והמחשבה על

ריקה סיפרה את סיפורה לאט ובשקט, כשמרי פעם היא חוזרת על המישפט: "הוא אהב אותי עד הנשימה האחרונה." לפעמים היא מרבבת עליו בלשון הווה. בדמליבה סיפרה פרדריקה:

כל הפירסומים שרוב היה חולה שנים ארוכות הם שקר. הוא חלה בדיוק לפני שנה וחצי בסרטן הגרון, ונאלץ לעבור ניתוח. הניתוח הצליח, אבל כעיקבותיו נותר מום כבד במיתרי הקול, והוא לא יכול היה להוציא מילה מפיו.

דוב לא יכול היה לסכול והשלים עם המצב. מה שרצה לומר היה כותב על פיתקות. עד היום יש לי אוסף עצום של מיכתבים כאלה.

דוב הוא אדם בעל חוש אסתטי מפותח. ומהחור שנפער בגרונו בניתוח היו יוצאות הפרשות, שאותן היה צריך לנקות כל הזמן. הוא לא סבל את זה, ומייד אחרי הניתוח עמר על כך שנישן בחדרים נפרדים.

אני זוכרת את זה כמו היום. זה היה יום ששיש ב"9 בלילה. אני עברתי לחדר הסמוך והשאאתי את דוב בחדר השני שלנו. אחרי חצי שעה כערך התברר לי שאין לי סיגריות, נכנסתי לחדרו של דוב ומצאתי אותו חסרהכרה. הסתבר שהוא לקח את כל הכדורים שנתנו לו הרופאים. שתי קופסות של פרו-דורמול, 20 כדורי ואליום, קופסה של כדורי היפנודרס וגוסף לכל הכמות הזאת בקבוק ודקה. התקשרתי להד עיק אמבולנס ושם אמרו לי שאין מה לחכות, המיקרה אכזר. צעקתי שיעזרו לו.

הוא שכב יומיים בלי הכרה, אחרי כן התעורר וכעס עליי נורא. כמשך חודשים אחרי כן הוא המשיך להזכיר לי שהצלתי אותו. הוא לא סלה לי תקופה ארוכה.

ואו הוא התחיל לחזור לעצמו לאט-לאט. הוא התחיל ללמוד לחיות עם מצבו החדש והקשה. עזר לו מאוד אדם בשם יוסקה פישר, שהיה פעם חבר-כנסת. התברר שהוא בעצמו עבר אותו ניתוח, ולמד לדבר בבית-ספר מיוחד למיקרים כאלה. כשנודע לו שדוב מסרב ללכת לבית-הספר הזה, הוא היה בא פעמיים בשבוע אלינו הביתה ומאמן את דוב לחגות מחדש את המילים.

פישר לא היה מוכן לקבל תרומה על מעשה החסד הזה, והוא הציל את דוב, שחזר לאט-לאט לדבר.

או התחלנו לצאת למסעדות, מפעם לפעם, ולבקר את החברים האמיתיים המעטים שנותרו לנו — ז'אן תירוש, ז'אן רודר ואשתו סוזי, שייקה ברפורת.

למעני. הוא טען שאני הרבר החשוב ביותר בשבילו, והוא לא רוצה להשאיר אותי לבד. בשביל זה הוא מוכן להילחם במחלה, אמר.

בסוף ימיו אהב אותי רוב כמו שאהב אותי בהתחלה, כשהיכרנו, דבר שפיצה אותי על הרכה סבל שעברתי במחיצתו. את דוב הכרתי בנשף שערכה לאה דוליצקיה. אני באתי לנשף עם מתופף קובאני, ולאה אמרה לי שאני מוכרחה להכיר שני התיכים מפאריס. אלה היו דוב סגל ואדווין איתן, החבר הכי טוב שלו עוד מהילדות.

מאוד התרשמתי מהם, שניהם היו שרמאנטיים מאוד. אחרי חצי שעה של היכרות אמר דוב לאדווין: "זה הטיפוס שניקח איתנו לפרטוז (אורגיה בשלושה)". זו היתה הפעם הראשונה ששמעתי את המילה הזאת.

האמת היא שרוב דיבר כרומנית, הוא חשב שאני לא מבניה, אבל הבנתי כל מילה, ולמרות זאת לא ידעתי מה זה פרטוז. ככה התחיל הרומן שלנו.

דוב נולד בבווקרסט למישפחה עשירה, בעלת בית-חרושת לטקסטיל. הוריו שלחו אותו כילד ללמוד באנגליה. ב-1939 עלה לארץ, וכאן סיים את גימנסיה הרצליה.

במילחמת-העצמאות היה בפלמ"ח ולחם כחטיבה 9 בנגב. אחרי המלחמה נסע לפאריס, ללמוד ארכיטקטורה וציור.

אנשים לא יודעים שהוא צייר נהדר, אבל הוא טען שבגלל זה שהוא לא מספיק טוב כמו פיאסו, הוא מעדיף להפסיק לצייר, כי יש ציירים טובים (המשך בעמוד 38)

מהם סיפר לי על טיפול שעשה בפאריס, והשני היפנה אותנו לכתובת כארץ.

רק אז, אחרי שסודר העניין הזה, הודיע לי רוב שהוא מוכן לעבור את הטיפול. לא בשביל עצמו — אלא

קרחת הפחידה אותו. אמרנו לרופאים שיתנו לנו זמן לחשוב. כשהגענו הביתה, הודיע לי רוב שאני חייבת למצוא מייד את יצרן הפיאות הטוב ביותר בעיר. צילצלתי לשני זמרים החובשים פיאות. אחר

אהב שאופיע בצורה תיאטרלית וסקסית, וזאת היתה הצגה שערכתי לכבודו. סיפרה השבוע פרדריקה סגל, כאשר העלתה זכרונותיה מימי הזוהר.

דוב ופרדריקה פתחו את הפאב הראשון בארץ. אז הדיסקוטק הראשון, ואת המועדון הראשון. דוב